

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-149/14)**

(2014/C 184/18)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i E. Manhaeve)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Grecka naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 91/676/EWG⁽¹⁾ z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego, nie wyznaczając stref charakteryzujących się występowaniem podziemnych lub powierzchniowych cieków wodnych – zniszczonych lub grożących zniszczeniem wskutek nadmiernego stężenia azotanów lub wskutek zjawiska eutrofizacji – jako „strefy zagrożone zanieczyszczeniem azotanami” (SZZA), co było konieczne na podstawie dostępnych danych, oraz że ponadto Republika Grecka naruszyła jednocześnie art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego, nie realizując programów działania, o których mowa w art. 5 te samej dyrektywy, w ciągu roku od wyznaczeń przewidzianych w art. 3 ust. 4 dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Dyrektywa w sprawie zanieczyszczenia azotanami ma na celu zmniejszenie zanieczyszczeń, które są powodowane bezpośrednio lub pośrednio przez azotany pochodzenia rolniczego, jak również zapobieganie zanieczyszczeniom tego rodzaju. Dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do przyjęcia różnych środków w celu osiągnięcia tego celu. Do tych zobowiązań zalicza się wyznaczenie stref, które znajdują się na terytorium państw członkowskich i których wody:
 - a) są słodkimi wodami powierzchniowymi lub podziemnymi (art. 3, załącznik 1), które zawierają lub mogłyby zawierać więcej niż 50 mg/l azotanów, jeśli nie zostaną przyjęte środki przewidziane w dyrektywie w sprawie zanieczyszczenia azotanami, oraz
 - b) są wodami słodkimi, wodami ujść rzek, wodami przybrzeżnymi lub morskimi, które są eutroficzne lub mogłyby się takie stać, jeśli nie zostaną przyjęte odpowiednie środki.Wskazane powyżej strefy są zwane „strefami zagrożonymi zanieczyszczeniem azotanami” lub SZZA.
2. Komisja przeprowadziła analizę techniczną wyznaczenia SZZA dokonanego przez Republikę Grecką w ramach dyrektywy i na podstawie tej analizy doszła do wniosku, że wyznaczenie SZZA powinno zostać rozszerzone, aby uczynić zadość w pełni przepisom dyrektywy.
3. Z informacji o stężeniu azotanów, które Republika Grecka przedłożyła Komisji (na podstawie art. 10 dyrektywy za okres 2004–2007 oraz za okres 2008–2011) oraz równocześnie na podstawie odnośnych danych na temat średnich i maksymalnych wartości stężenia azotanów w wodach podziemnych oraz odnośnych danych w eutroficznych wodach powierzchniowych (tabele 3 i 4) Komisja ustaliła 9 stref, które powinny zostać wyznaczone jako SZZA lub w odniesieniu do których należy rozszerzyć obecnie wyznaczoną strefę.
4. Po przeprowadzeniu swojej analizy strefa po strefie Komisja wniosła do Trybunału skargę o stwierdzenie, że Republika Grecka naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego, nie wyznaczając stref charakteryzujących się występowaniem podziemnych lub powierzchniowych cieków wodnych – zniszczonych lub grożących zniszczeniem wskutek nadmiernego stężenia azotanów lub wskutek zjawiska eutrofizacji – jako „strefy zagrożone zanieczyszczeniem azotanami” (SZZA), co było konieczne na podstawie dostępnych danych.
5. Co więcej, Republika Grecka naruszyła jednocześnie art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego, nie realizując programów działania, o których mowa w art. 5 te samej dyrektywy, w ciągu roku od wyznaczeń przewidzianych w art. 3 ust. 4 dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 375, s. 1–8.